

กระต่ายแหย่เสือ

DCID LIBRARY

0000009304

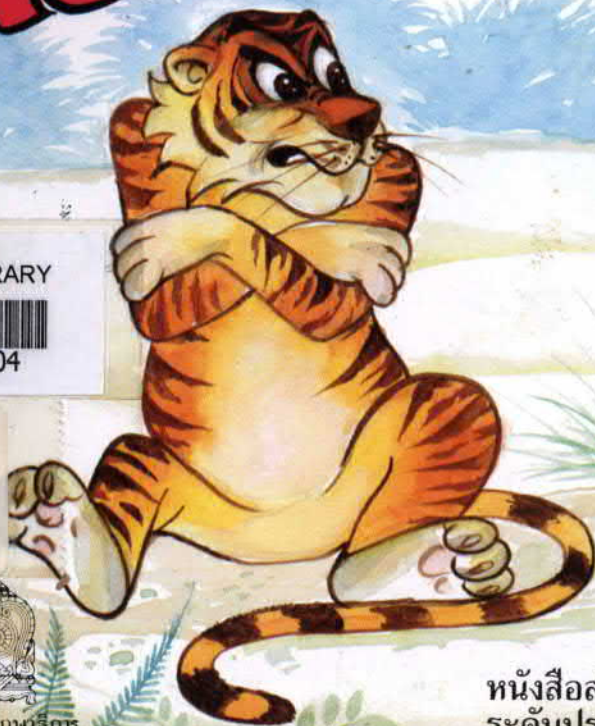
พ. 88234

ว. 5461

๑๒

กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษา

18.-

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถมศึกษา

เรื่อง กระต่ายเหย่เสือ

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

เลขทะเบียน	ศ. ๐๖๒๔๑๒
วันที่	๒๕๓๑ ๒๕๓๑
เลขเรียกหนังสือ	ศ. ๘๐๘๓๒
	๖ ๕๔๖๐

พิมพ์ครั้งที่ห้า ๓,๐๐๐ เล่ม
พ.ศ. ๒๕๓๒
ราคาเล่มละ ๑๘.๐๐ บาท

คำนำฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๕

หนังสือเรื่อง กระต่ายเหี่ยวเหี่ยว นี้ คุณหญิงแม่นมาส ขวาลิต เป็นผู้เรียบเรียง กรมวิชาการ
เคยจัดพิมพ์เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓ ซึ่งปัจจุบันหลักสูตรดังกล่าวได้เลิกใช้แล้ว แต่เนื่องจาก เรื่อง กระต่าย
เหี่ยวเหี่ยว เป็นเรื่องที่น่าสนใจสนุกสนานเพลิดเพลิน สามารถปลูกฝังนิสัยรักการอ่านของเด็กได้ดี
ทั้งยังสอดแทรกความคิดในทางเสริมสร้างปัญญาอีกด้วย กรมวิชาการจึงได้ปรับปรุงรูปเล่มและ
ภาพประกอบให้สวยงามน่าสนใจยิ่งขึ้น และจัดพิมพ์เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับประถม-
ศึกษา

กรมวิชาการหวังว่าผู้อ่านจะได้รับประโยชน์และความเพลิดเพลินจากการอ่านหนังสือเล่มนี้
ตามสมควร

(นายพะยอม แก้วกำเนิด)

อธิบดีกรมวิชาการ

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๒

เสือตัวหนึ่ง กำลังนอนหลับอยู่ที่ใต้ต้นไม้
กระต่ายเดินผ่านมา เห็นเสือกำลังนอนหลับอยู่
นึกโกรธว่าเสือชอบจับกระต่ายกินน้ก จึงถอนต้นหญ้า
เอามาเหย่มกเสือ

เสียดใจตื่นขึ้น พอลืมตาเห็นว่ากระต่ายเป็นผู้เอาต้นหญ้ามาเหย้า
จมูกตน ก็ร้องห้ามว่า
“อย่าเล่นน่า”
แล้วเสือกก็หลับต่อไป

กระต่ายถอนต้นหญ้ามาเหย่มูกเสืออีก เสือโกรธมาก คำรามว่า
“เหม เจ้ากระต่ายนี้ ข้าจะจับกินเสียเลย”
กระต่ายเห็นเสือโกรธ ก็วิ่งหนีไป
เสือไล่ตาม

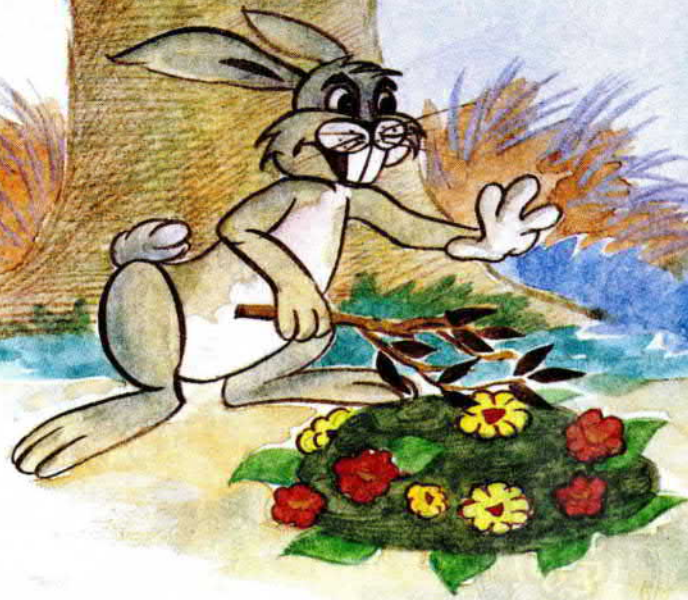
กระต่ายวิ่งไปเจอจิ้งจอกเข้ากอง
หนึ่ง ก็คิดอุบายชั่วเสียได้ จึงไปเก็บดอกไม้มา
ปักกรอบ ๆ จิ้งจอกกองนั้น แล้วนั่งลง เอา
กิ่งไม้โบกไล่แมลงวัน ปากพิมพ์ว่า

“ข้าวเหนียวเปียกพระอินทร์ ใครมากินพระอินทร์จะแข่ง”
เสือเข้ามาใกล้ กระต่ายแกลังทำเป็นไม่เห็น มือปิดแมลงวัน ปาก
พึมพำว่า

“ข้าวเหนียวเปียกพระอินทร์ ใครมากินพระอินทร์จะแข่ง”
เสือเห็นกระต่ายทำดังนั้น ก็สงสัย จึงถามว่า
“ทำอะไรวะ”

“ก็คอยปิดแมลงวันไม่ให้มาตอมข้าวเหนียวเปียกของพระอินทร์
นี่ไงล่ะ” กระต่ายตอบ ชี้ให้ดูกองขี้ควายซึ่งมีดอกไม้คลุมอยู่เต็ม

เลื่อมองดูดอกไม้ แล้วพูดว่า
“น่ากินดีนี่ ขอลองสักกำเถอะน่า”
“ไม่ได้ดอก พระอินทร์ท่านสั่งให้คอย
เฝ้าไม่ให้ใครมากิน ใครขึ้นกินเข้าไปโดนตาปะ懲นะ”

เสื่อลั้งเล แต่ความอยากกินมีมากกว่า
“ก็อย่าให้พระอินทร์รู้สิ ขอสักคำเดี๋ยวเท่านั้น”
“ไม่ได้” กระต่ายตอบเสียงแข็ง และแกล้งพึมพำว่า “ข้าว
เหนียวเปี้ยกพระอินทร์ ใครมากินพระอินทร์จะแข่ง”

เสื่ออยากกินมากขึ้น

“เถอะน่า ขอกินคำเดียวเท่านั้น เราเป็นเพื่อนกันนะ”

กระต่ายแก้งทำเป็นอิดเอื้อน ในที่สุดก็เอ่ยว่า

“ตามใจ กินก็กิน แต่ต้องให้ข้าวิ่งไปไกล ๆ ก่อนนะ ชีนนั่ง
อยู่ที่นี้ พระอินทร์มาพบเข้าว่าข้าปล่อยให้แก่กินข้าวเหนียวเปียกของ
ท่าน ข้าก็แย่”

“ตกลง” เสื่อว่า “เ้าวิ่งไปซิ”

“ให้ข้าร้องบอกเสียก่อนว่า กินเถอะ แกถึงจะลงมือกิน
ได้” กระต่ายพูด

เสื่อพยักหน้า

กระต่ายรีบวิ่งไปโดยเร็วที่สุด
เมื่อไปไกลพอที่เห็นว่า เสือจะตามไม่ทันง่าย ๆ แล้ว มันก็
ร้องตะโกนบอกว่า
“กินเถอะ”

เสื่อขม้ำเอากองดอกไม้เข้าเต็มที จี๊ควายเลอะ
เต็มหน้า ส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง
เสื่อร้อง อู้-อู้ รู้สึกโกรธเป็นกำลัง

“ไอ้กระต่ายหลอกหลวง จะต้องจับกินเสียให้ได้” เสือนึก
พลางวิ่งตามกระต่ายไปโดยเร็ว

ข้างฝ่ายกระต่าย เมื่อวิ่งมาได้พัก
หนึ่ง มาพบรังผึ้งเข้า ก็เกิดความคิดที่จะ
ยั้วเสื่อขึ้นมาได้ จึงหาท่อนไม้มาท่อนหนึ่ง
นั่งลง แล้วพิมพ์ว่า

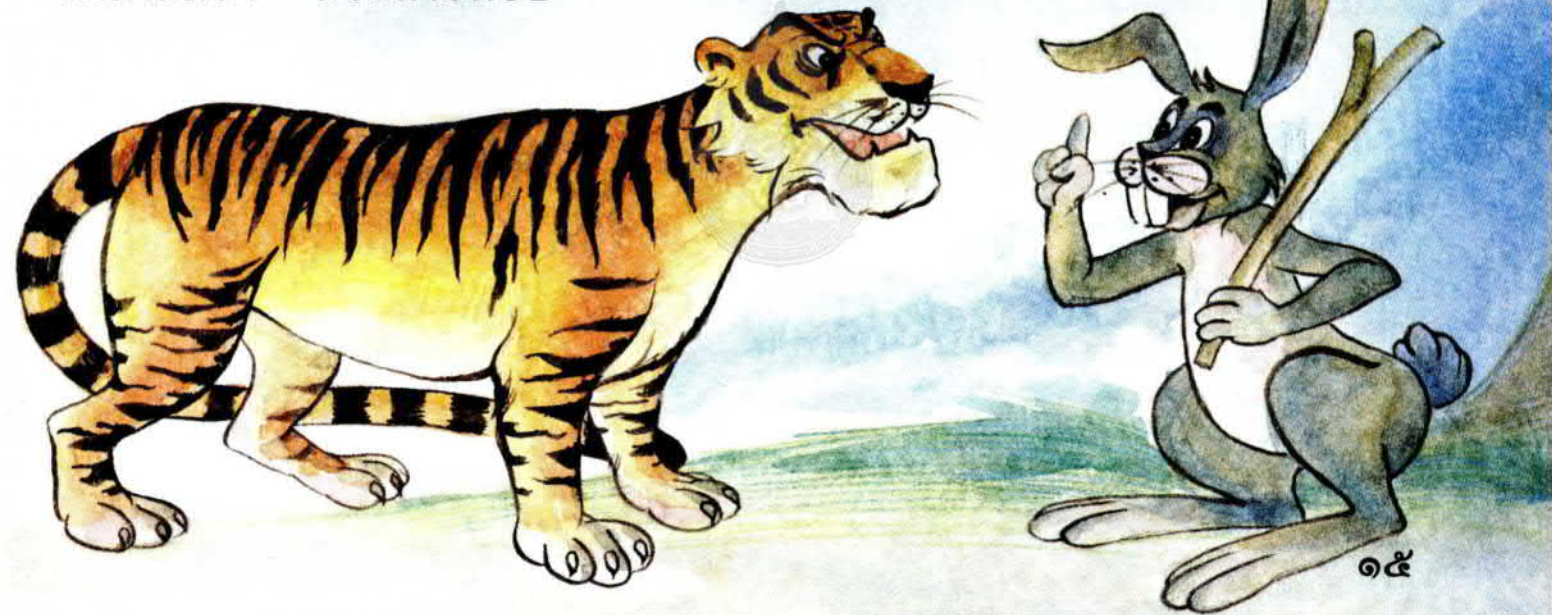
“เสียงฆ้องพระอินทร์ ใครได้ยิน
จะเป็นสุขนัก”

เสือไล่ตามมาทัน เห็นกระต่ายนั่งถือท่อนไม้หลับตา
และพึมพำอยู่ก็สงสัยนัก จึงถามว่า
“ทำอะไรนะ”
“เฝ้าห้องพระอินทร์นะสิ”

“น้องพระอินทร์ดียังไง” เสือสงสัย
“อ้อ ก็มีเสียงเพราะที่สุดละ ใครได้ยินเข้าจะเป็นสุข
มากทีเดียว” กระต่ายตอบ

เสือได้ยินดังนั้นก็เกิดอยากฟังเสียงฆ้องขึ้นมาจากทันที
“ช่วยตีให้ฟังสักทีเถอะนะ”

“ไม่ได้ ไม่ได้ พระอินทร์ท่านสั่งไว้ ไม่ให้ใครตีฆ้องนี้เป็น
อันขาด ข้าจึงต้องมากอยเฝ้าอยู่ไงล่ะ”

“เถอะน่า ข้าตีเองก็ได้”

กระต่ายแกลังทำเป็นอิดเอื้อน ในที่สุด ก็บอกว่า

“ตามใจ แต่ต้องให้ข้าวิ่งไปให้ไกลเสียก่อนนะ จึนนั่งอยู่ที่นี้
พระอินทร์รู้ว่า ข้าปล่อยให้แกตีฆ้องของท่าน ข้าก็แย่”

“ตกลง วิ่งไปเร็ว ๆ เข้าสิ”

“ต้องให้ข้าบอกว่า ตีเถอะ เสียก่อนนะ จึ่งค่อยตี”

เสือพยักหน้า

กระต่ายรีบวิ่งออกไปโดยเร็วที่สุด

เมื่อไปไกลพอเห็นว่า เสือจะตามไม่ทันแล้ว
กระต่ายก็ร้องตะโกนบอกว่า

“ตีเถอะ”

เสือกท่อนไม้จั่นฟาดตูมลงไป

ที่รังผึ้ง

รังผึ้งแตกกระจาย

ฝูงผึ้งกรูเข้าเล่นงานเสือ ต่อยหน้าตาเสือบวมหมด
เสารู้สึกโกรธยิ่งนัก
“ไอ้กระต่ายหลอกหลวง คอยคุณะจะจับกินเสียให้ได้”
เสือกำราม แล้วมันก็ออกวิ่งไล่ตามกระต่ายไปโดยเร็วที่สุด

กระต่ายวิ่งไป วิ่งไป นึกในใจว่าที่นี่เสือคงจะจับไม่น้อย สม
น้ำหน้า อยากจับพวกกระต่ายกินเก่งนัก

แต่เสือก็คงโกรธมากเหมือนกัน กระต่ายคิด เราจะต้องรีบหนี
ไปให้พ้น

พอดี กระต่ายวิ่งมาถึงริมแม่น้ำ จะข้ามไปก็ไม่ได้
จิ้งคอยอยู่ ประเดี้ยวเสือก็จะตามมาทัน
กระต่ายคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก็นึกถึงอุบายขึ้นมาได้ จึงร้องตะโกน
ลงไปที่แม่น้ำว่า

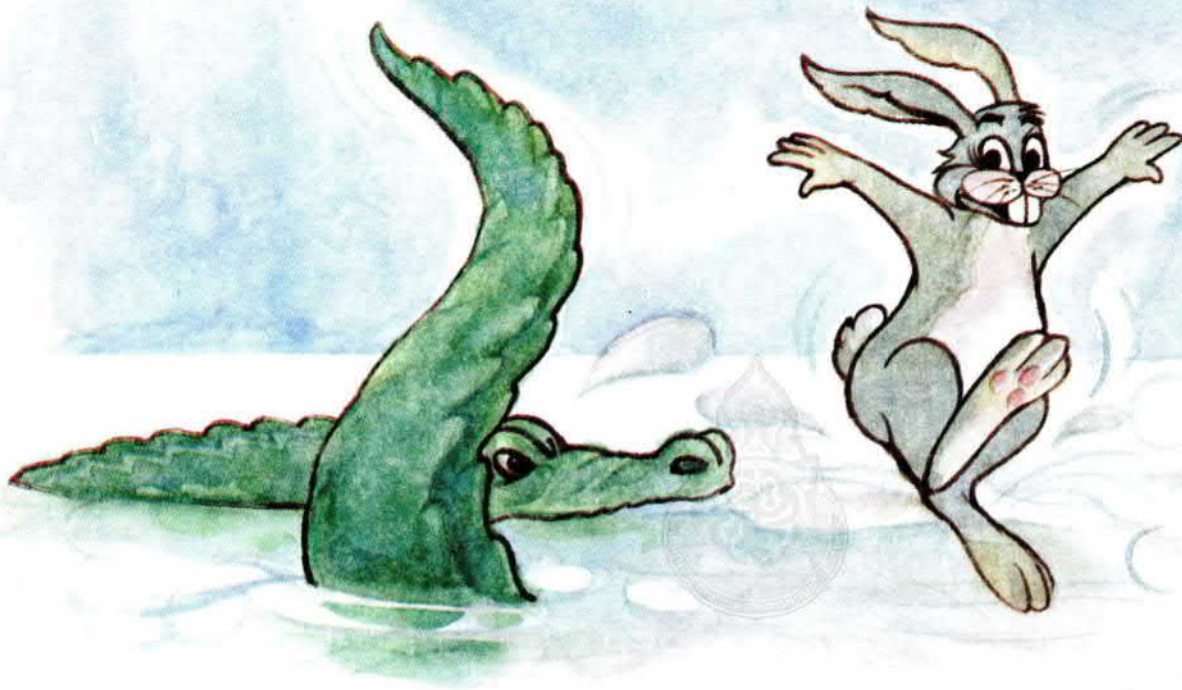

“จระเข้ทั้งหลายเร็ว ๆ เข้าพระอินทร์รับสั่งให้หา”
จระเข้ได้ยินเข้าก็ตกใจกลัว พวกมันรีบลอยขึ้นมาอยู่บนผิวน้ำ

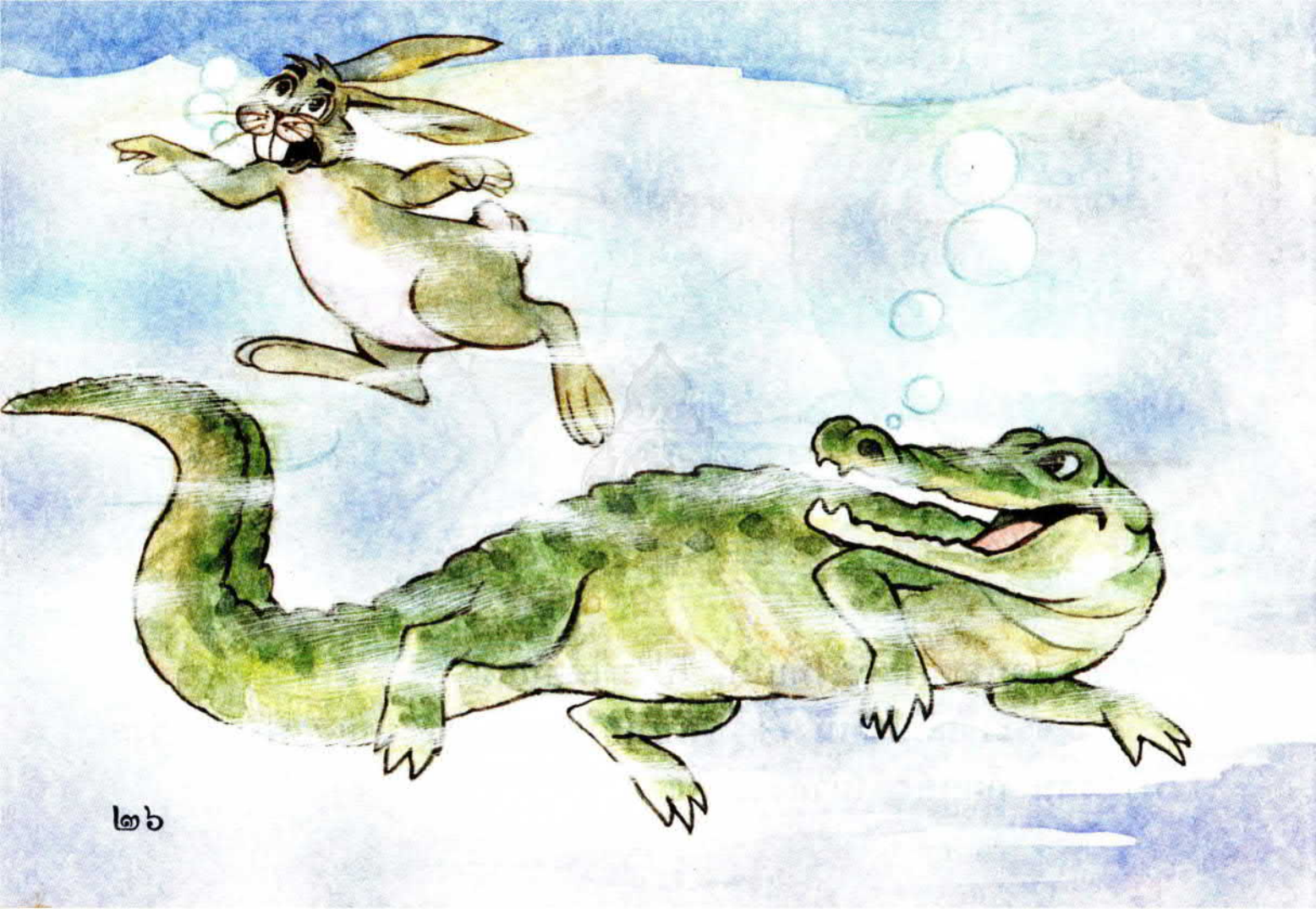

กระต่ายบอกว่า
“พระอินทร์ท่านสั่งให้เราไปธุระทางฝั่งโน้น ให้พวกท่าน
เรียงแถวเข้าเป็นสะพานให้เราเดินข้ามไปเดี๋ยวนี้”
จระเข้รีบทำตาม

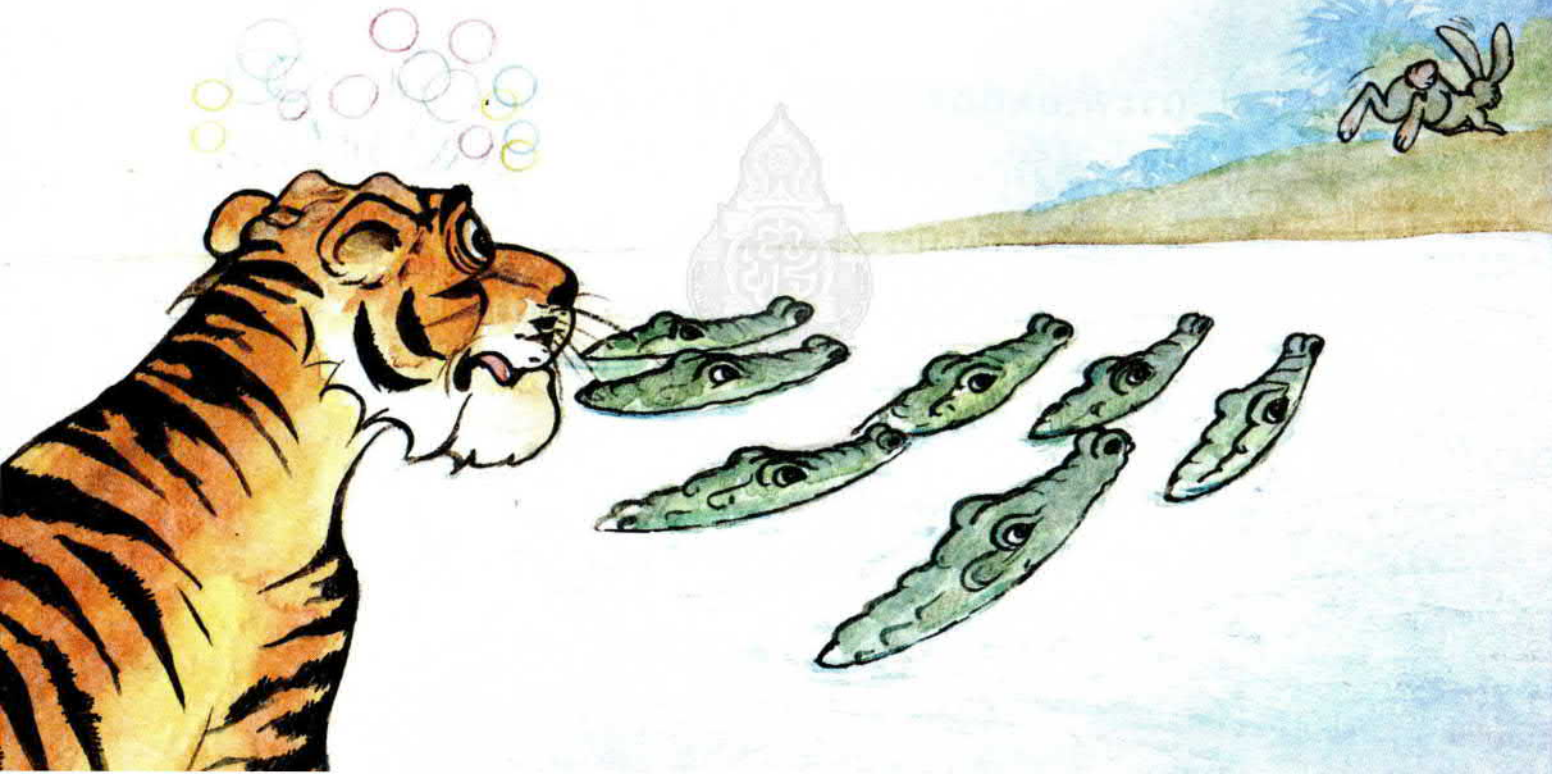

แต่กระต่ายก็ข้ามแม่น้ำไปไม่ได้ตลอด
จระเข้แก้ตัวหนึ่ง รู้ว่าเป็นอุบายของกระต่าย พอกระต่าย
มาถึงตน ก็แก้งัดน้ำลงไปเสีย

กระต่ายตกลงไปในน้ำ รู้สึกกลัวเป็นอันมาก
“จระเข้รู้ทันเราเสียแล้ว” มันคิด “เราไม่ควรหลอกเขาเลย”
ตอนที่จระเข้แก้ดำน้ำลงไปนั้น เป็นตอนใกล้ฝั่ง กระต่ายจึง
ตะเกียกตะกายขึ้นฝั่งได้ แต่ก็สลัดน้ำหลายครั้ง
พอขึ้นฝั่งได้ กระต่ายรีบวิ่งหนีไปไม่เหลียวหลัง

เมื่อเสือมาถึงฝั่งแม่น้ำ กระต่ายก็วิ่งไปไกลเสียแล้ว

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้ปรับปรุงหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง กระด้ายแห่เสื้อ ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๑ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๓ เพื่อใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน
ระดับประถมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้
ประกาศ ณ วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๒

(นายเรือง เจริญชัย)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายวิเวก ปางพรมพงศ์ พิมพ์และจำหน่าย

๒๕๕๕ - ๓๑ - ๓๒ (๓)